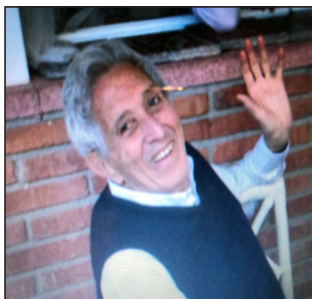

Dr. Lluís Callís Bracons (1933-2020)

El passat 29 de març, la insaciable covid-19 es va endur, amb 87 anys, el Dr. Lluís Callís, que va ser cap de Nefrologia Infantil de la Vall d'Hebron fins que es va jubilar, als 70. Permeteu-me que parli de la persona que jo vaig conèixer, més enllà dels seus innumbrables

mèrits acadèmics, i començaré per confessar que malgrat aquest dolorós moment, el seu record em fa somriure.

Vaig fer l'especialitat de pediatria a la Clínica Infantil de l'Hospital Vall d'Hebron, llavors anomenat «Ciudad Sanitaria Francisco Franco», però no el vaig conèixer de prop fins uns anys més tard, quan hi vaig anar a fer un reciclatge de tres mesos per tal d'assumir la Nefrologia pediàtrica de l'Hospital de Mataró, on jo treballava. Les condicions de la sala de Nefrologia en aquell moment es podrien qualificar de precàries, pel que fa al confort d'infants, familiars i treballadors sanitaris. Disposaven de poc espai i escassa intimitat. En aquell temps era una sala col·lectiva amb espais separats per mampares de vidre. Cada llit disposava d'unes cortines per aïllar l'infant, si calia (una exploració, una prova, per despullar-se o descansar). Disposaven d'una zona específica per a infants trasplantats de ronyó (el servei en va ser el pioner a Espanya), i en una sala propera es practicaven les hemodiàlisis. Molta feina en pocs metres quadrats, però allà es tractaven i es controlaven els problemes renals més complexos d'infants i adolescents arribats de tot el país. La lluitada ampliació va arribar quan ell ja es jubilava.

Puc afirmar que en aquests tres mesos faig ser feliç, expressió infreqüent en l'àmbit laboral. La direcció de Callís era rigorosa sota l'aparença de lleugeresa i humor. Ell va fer que em sentís acollida, i considerada, i que gaudís d'un període d'aprenentatge irrepetible. Vaig aprendre un munt i vaig poder investigar i publicar sobre una malaltia ben coneguda, la nefropatia IgA. Però per damunt de tot, vaig gaudir de la seva desbordada vocació docent. Després van seguir els «Dimecres de comarques», que s'han mantingut. Acollien els pediatres que ens dedicàvem a la nefrologia dels hospitals comarcals, com jo mateixa. Era el dia de discussió de casos per excel·lència. Un cop l'equip havia passat visita, amb els pediatres convidats, el cap de colla exclamava somrient: «Què, anem a jugar?». I sèiem al voltant d'una gran taula, a la sala de reunions del fons, per «jugar» al laboratori de fer diagnòstics

posant tots els elements sobre la taula, cosa que apassionava el Dr. Callís, com un Sherlock Holmes davant d'un crim, afegint-hi els neguits pel patiment de l'infant, per encertar al màxim l'itinerari diagnòstic i terapèutic. Es cuinava tot a l'enorme pissarra del davant, i es podia obrir una pantalla per exposar sintèticament malalties, quadres evolutius, radiografies (sovint amb el Dr. Creixell), o biòpsies de ronyó (la Dra. Carreras tractava de fer-nos-les entendre). El Dr. Callís mai no va permetre que es parlés dels casos davant dels infants («Això, aquí, no –deia–; això ho veurem després»). La duresa del llenguatge mèdic estava prohibida davant dels petits pacients.

Li agradava compartir, demanava l'opinió a tothom, fins i tot als pediatres aprenents de nefrologia. Els dimecres hi participaven «artistes convidats», com algun cirurgià, intensivista, radiòleg o altres, segons els infants ingressats. Els residents exposaven algun cas, i res no li plaïa més que els pediatres de comarques exposésim allà els nostres casos i els nostres dubtes. Al primer hàbit de veu entenia el problema, ràpid com una guineu. Era irremissiblement alegre i optimista, sempre entossudit a buscar causes i solucions, incansable a l'hora de destriar el millor tractament, tenint ben present la procedència de l'infant (en venien de tot Espanya), el seu moment escolar, la necessitat de socialització de l'adolescent davant la possibilitat d'una medicació deformant... A mig matí, hipoglucèmia resolta amb festival de cafè i pastes. La seva exuberant simpatia esclatava en riallades «*typical* Callís», amb la boca oberta i el cap tirat enrere. Però esdevenia càustic quan la conversa girava entorn de la garreperia de la direcció o dels vanitosos que posaven els seus interessos per davant del que calia fer.

La vocació docent es va reflectir també en els cursos internacionals de nefrologia pediàtrica bianuals, en els quals promocionava els metges de l'equip i els pediatres aprenents de nefrologia. Empenyia sempre a investigar, a revisar, i a publicar.

Ha estat un mestre colossal, amb un amor passional per la medicina, i gran afecte per als seus aprenents. Un ésser amb un immens respecte per l'infant malalt i pel patiment de la seva família. Sabem que la malaltia i la mort mai no discriminen, però avui em pesa especialment la mortaldat indiscriminada d'aquest virus miserable. Gràcies per la seva vida, pel seu treball, pel seu entusiasme. El seu record sempre em farà somriure.

Anna Cabot Dalmau